

Nepalesisk djævleuddrivelse

Jeg falder ind og ud af søvnen og har gjort det hele natten, situationen er at jeg har været syg hele natten og har brækket mig utallige gange gennem nattens muld og mørke.

Af Isabella B. Nüssler

Tågen forsvinder lidt fra mit synsfelt, og jeg kan se bedstemoren komme op med noget i hånden. Det ryger... det er en kop, der ryger. Varmt vand, nu igen. Vi får altid kogt vand. Måske har det noget at gøre med, at vi ikke kan tåle de bakterier, der er i deres vand normalt. Men at drikke kogende vand var ikke ligefrem på min ønskeliste, da jeg valgte at tage til Nepal i tiendeklasse.

Jeg kan svagt se bjergene igennem de halv lukkede skodder, lyset udefra blænder mig næsten. Pulsens slår så hårdt i ørene at det overdøver børnene der leger udenfor.

Lerhuset er opdelt i to rum, der er førsteetage, der hvor jeg ligger, og så er der også stueetagen. Med begge etager er huset ca. på 30 m² så stort er det ikke. Huset rummer ni mennesker normalt, ingen kan engelsk andet end to ord, "thank you" og alle sover på førsteetage. Og nu også mig og Niko, vi er nemlig på besøg hos

Billede af Isabella Nüssler - Hus i landsby i bjergene nær Kathmandu.

denne nepalesiske værtsfamilie ude i bjergene nær Kathmandu. Familien består af Bedstefar, manden i huset, Bedstemor, Deres datter og seks børnebørn.

Hun stiller koppen med kogende vand foran mig. Jeg stirrer bare blankt på hende, havde hun virkelig forventet at jeg ville drikke det? Efter nattens hændelser med mave sammentrækninger og bræk der har strømmet ud af mig. Nej, det har jeg sjovt nok ikke lyst til. Søvnens ramte mig igen som et par på låget og jeg var ude efter kun to slag.

Jeg kan kraftigt lugte brækket der sidder i mit hår og på den grå eller nu halvt grønne bluse jeg har på. Sveden drypper fra min

pande og jeg ryster. Der kommer en ny mand op ad trappen, jeg har ikke set ham før. Hovedpine rammer mig igen, han beder mig om at sætte mig op. Eller så godt han nu kan bede mig om ting når man ikke snakker det samme sprog. Jeg sætter mig dog op. Det lave blodtryk rammer og for et øjeblik kan jeg ikke se noget. Alt bliver sort, alt bliver stille. Men så hurtigt det opstod, forsvandt det igen. Jeg kan se, se den lille magre mand der nu sidder foran mig. Han stirrer på mig, jeg stirrer igen.

Jeg kan dufte urter, i det samme øjeblik som det går op for mig at jeg kan dufte dem ser jeg at han har noget i hånden. Det er en skål med væske i. Væsken er en svag gullig farve, som en let

forurenede sandstrand. Den fremmede mand tager hånden op mod min pande, min første tanke er at han vil mærke hvor høj en feber jeg har. Det er nemlig ikke et spørgsmål om jeg har feber men der i mod hvor høj den er. Men han smører der i mod noget ud i panden på mig, det er hvidt. Han putter det også på mine håndled og mine ankler.

Jeg sidder i skrædderstilling med mel ud over det hele og en fremmede mand foran mig. Den fremmede mand tager en kniv frem. Den er buet, kniven altså. Måske er det ikke en kniv. Jeg har set familien bruge den der før. Det er et segl. Der er stadig

jord og andre gode sager på bladet.

Den fremmede mand beder på nepalesisk. Han dypper seglet i skålens væske og puster hårdt ud tre gange. Sådan fortsætter han i et par minutter, vandet i skålen skifter farve fra den lyse gule til en brun. Han tager skålen hen til min mund og gør tegn til at jeg skal drikke det. Det har jeg ikke lyst til, drikke muddervand fra en fremmede mand, ellers tak. Bedste faren ser at jeg ikke er ellevild efter at drikke muddervandet og tager skålen i hånden og begynder at hælde. Så jeg drikker vandet, har ikke andre muligheder hvis ikke jeg vil

have det ud over mit allerede brækbeklædte tøj.

Det smager ikke rigtig af så meget, det jeg lægger mest mærke til, er sandkorne der triller ned ad halsen på mig og sidder i mine tænder.

Jeg tager en dyb indånding, kvalmen er der stadig. Men der kommer ikke noget op. Jeg brækker mig ikke. Jeg har lige drukket muddervand og det vælger at blive i min mave? Det er for mærkeligt. Men sådan er det vel at blive helbredt af en medicinmand i Nepal. Helbredt blev jeg i hvert fald. Efter noget mere søvn har jeg det meget bedre og er klar på at udforske videre i Nepal.

